

skal være virkelige Hjælpekasser, og nærme sig henimod det, at de bliver en anden Form for Understøttelseskasser, saaledes at man har to Arter af Kasser: en, der yder Hjælp Aaringer igennem, uden at det for Modtageren har Fattighjælps Virkninger, og hvoraf Staten giver en Trediedel, en anden, der som hidtil er en almindelig Fattigkasse, hvor de paagældende faar alene af Kommunen, uden Statstilskud, og med Tab af deres borgerlige Rettigheder.

Jeg vil gerne sige til det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) og samtidig til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky), at der synes at være en Misforstaaelse med Hensyn til Bestemmelsen i § 4, 2det Stykke, om de 180 Kr. og de 18 Maaneder. Man synes at gaa ud fra, at det er fastslaaet, at hvis en Person har faaet over 180 Kr., kan han ikke faa mere i Løbet af de 18 Maaneder. Jo, der kan gives et hvilket som helst Beløb til en enkelt Person eller Familie i Løbet af 18 Maaneder. Der er intet som helst til Hinder for, at en Familie, man anser for at være trængende, og som man mener, det vil kunne hjælpe ud over den øjeblikkelige vanskelige Situation, saaledes at de kan holdes fri af det offentlige Fattigvæsen, kan faa, ogsaa efter at denne Bestemmelse i § 4, 2det Stykke, er gennemført, 200 eller 300 eller 400 Kr. Nej, det, der har nogen Betydning der, er de 18 Maaneder. Men jeg indrømmer, ogsaa overfor det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling), at det er noget, der altid kan diskuteres, om det netop skal være 18 Maaneder. Princippet er, at det skal slaas fast, at man ikke skal kunne yde *vedvarende* Hjælp af Hjælpekasserne. Men der kan ydes et hvilket som helst Beløb straks eller i 2 Gange, eller hvad man vil: Naturligvis, ligesom det har været anset for nødvendigt i første Stykke at sætte et vist Beløb indenfor de 3 Maaneder, saaledes har jeg ogsaa anset det for nødvendigt at sætte et vist Beløb indenfor de 18 Maaneder. Men der er intet som helst til Hinder for at give et hvilket som helst Beløb, man kan blot ikke blive ved med at yde af Hjælpekassen udover de 18 Maaneder. Denne Misforstaaelse, som jeg synes, der har været i begge de ærede Medlemmers Udtalelser, vilde jeg gerne rette, hvis det var muligt.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) rejste Spørgsmaalet om Refusion ydet af Hjælpekasserne til Personer, der ikke var forsørgelsesberettigede i den Kommune, hvori de har Ophold, og hvor Hjælpen er ydet. Det ærede Medlem spurgte, om dette Spørgsmaal ikke havde været under

Overvejelse. Det har det selvfølgelig været i Ministeriet, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke er bekendt med, om det ogsaa har været under Overvejelse i det Udvalg, der i Folketinget har behandlet Sagen, det har i alt Fald ikke været Genstand for Ændringsforslag eller Samraad med mig. Men naar jeg ikke har anset det for rigtigt at indsætte Bestemmelser om Refusion i det nævnte Tilfælde, er det navnlig, fordi en saadan Bestemmelse straks ligesom vilde give Kassen Karakter af at være en Fattigkasse blot med den Forskel, at Hjælpen ikke havde Fattighjælps Virkninger. Alt, hvad der kan bidrage til at understrege og slaa fast, at det er Kasser, hvoraf der rent midlertidig ydes en Hjælp saa stor, at den virkelig kan hjælpe den paagældende ud over den vanskelige Situation, vil jeg gerne være med til at faa ind i Loven, men enhver Antydning af, at det skal være en ny Slags Fattigkasser, hvor man har Refusionsregler o. s. v., vil jeg modsætte mig, fordi jeg tror, at det er et rigtigt Standpunkt, der har været taget af Lovgivningsmagten i alle Aarene fra 1891, hvor man i Fattigloven begyndte med at indsætte, i dens §§ 61, 44 og enkelte andre, Bestemmelser om, at visse Udgifter kunde afholdes af Kommunekasserne uden at medføre Fattighjælps Virkning for de paagældende, indtil nu, at hver Gang der fandtes Grund til at bestemme, at et eller andet skulde kunne udredes af Kommunekasserne uden at have Fattighjælps Virkninger, forandrede man Fattiglovens § 61, eller ogsaa satte man en Bestemmelse i saa Henseende ind i de paagældende særlige Love. Jeg kan herom henvise til noget saa sent som de 2 i Fjor behandlede og vedtagne Lovforslag om Tuberkulosen. Ogsaa der satte man udvidede Bestemmelser ind og slog derigennem fast, at det er Lovgivningsmagten, der afgør i hvert enkelt Tilfælde, hvor vidt Hjælpen skal have Fattighjælps Virkninger eller ej. Derfor kan jeg ikke godt tænke mig, at man nu vil gaa over til at lade Hjælpekasserne gennem deres Bestyrelser afgøre, hvorvidt en Hjælp skal have Fattighjælps Virkninger eller ej. Hjælpekasserne skal kun være Kasser, der yder midlertidig, maaske stor Hjælp — maaske saadant er nødvendigt for, at vedkommende kan komme ud over den øjeblikkelige vanskelige Situation —, men det skal ikke være en organiseret og systematiseret Understøttelse med en anden Karakter. Derfor tror jeg ikke, at vi skal ind paa Refusion. Det er i Virkeligheden at komme ind paa det daarlige Princip at lade Hjælpekasserne blive til almindelige